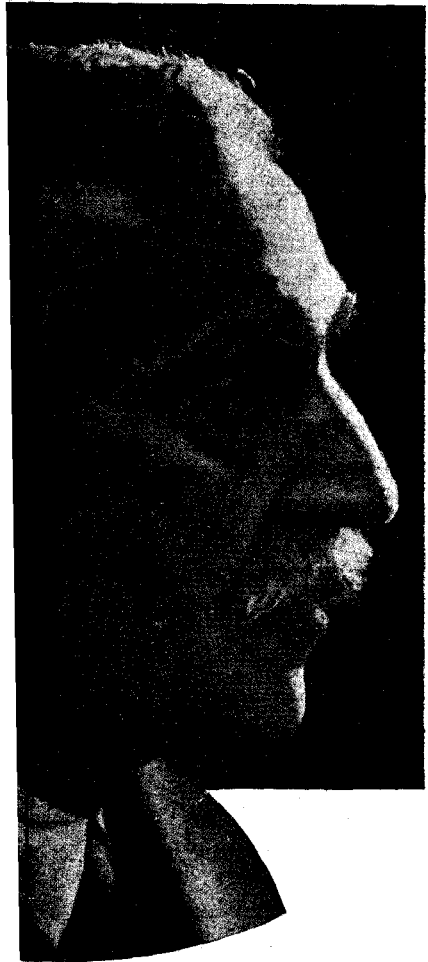

Macià, en el segon aniversari de la seva mort

President de la Generalitat de Catalunya

Un redemptor que es mor!

per FRANCESC BARTRINA

El dia 25 de Desembre del 33, Catalunya perd el primer President de la Generalitat restaurada, i Espanya, un gran lluitador. Fem memòria. Ens assabentem de la desgràcia per mitjà de la ràdio. A les entitats republicanes ondegen les banderes a mig pal. Dol a Catalunya. A l'endemà llegim la premsa. «La Humanitat»: Capçalera negra, dol. **Macià és mort.** Tots els catalans senten al fons, la inevitable pèrdua. A la Generalitat plouen telegrams de condol. S'anuncia l'enterrament. Dia trist, núvol, sembla talment com si la natura compregués la gran pèrdua dels catalans. Recordem aquell seguici de persones, aquell nombre considerable de banderes i estandards, aquelles incomptables corones i ramells de flors, que acompanyen

l'Avi a la darrera estada. Representacions d'arreu de Catalunya i algunes de fora d'ella. Plou. La gent, però, no deixa el seu lloc i segueix com si res, fins passar per davant del fèretre que conté les despulles tan aimades. Són les quatre. Ha passat ja tothom a retre-li l'homenatge. Enfosqueix. Donem un tomb pel moll i sentim, allí dalt, a Montjuïc, les salves de reglament. Deixem Barcelona amb un record: Macià. * En aquesta data memorable, segon aniversari de la mort del President, les Joventuts d'Esquerra Republicana d'Olot, sentim la veu del lluitador que ens guiava, i no volem separar-nos ni un centímetre del camí tan recte que ens va traçar el mestre. **Macià!** Lluitarem per la llibertat i l'engrandiment de Catalunya.

Recordant Macià

per MARTÍ RABASSA

En aquesta data, tots els joves que tenim arrelat a l'ànima un anhel de República i Catalanisme, el record de la vida política exemplar, del qui lluità paladinament fins assolir la realització del seu somni, forçosament hem de recordar-la sempre, perquè amb Macià es veia més fàcil el triomf de la proclamació de la llibertat de la nostra volguda Catalunya. * Macià, per la llibertat de Catalunya, tingué que passar hores molt amargues, camins espinosos, anys lluny de la seva estimada terra, tot per defensar el nostre poble. Fou un gran cavaller, home d'un ideal noble que en tots moments sabé donar el crit d'alerta per ajudar Catalunya; són fills que no moren mai perquè han

deixat un horitzó i una història que ja mai seran esborrats del cor de Catalunya. * Els que moren de seguida, encara que siguin vius, són aquells que defensen uns interessos, malgrat es diguin defensors de Catalunya. Aquests tenen una fi com la que no fa gaires dies, ha fet una rellevant personalitat política, que hom no pot respectar d'ella, tal com digué Maura, altra cosa que la seva vellesa. Com a catalans, seguirem totes les petjades que va deixar el nostre primer President per defensar la llibertat d'un poble, i també per obrir unes portes d'uns germans i empényer, tots plegats, Catalunya i Espanya, cap l'assoliment d'un nou horitzó de vida més lliure i més humana.

per FRANCESC CLAPERÀ

tingut el goig de veure'l una vegada quan a volguda ciutat. D'ella resta en mi la visió t que, amb els ulls velats per l'emoció, estava besos i abraçades tan tendres i afectuoses ar aquesta escena tan expontània vaig experi- rsonalitat de Catalunya, voltada d'infants que ra, ídol dels grans, amb aquell acte era pro- cords joiosos ja fa temps que han passat dei- persona noble que un dia victorejarem amb es, jeu en el misteri del més enllà. D'aquells ls humils, solament ens en queda un record o heroisme tots els sacrificis que se li imposa- ue les seves cendres descansen cobertes de a obra que amb tants de sacrificis i amb tant olament les despulles on s'hi rabegen els ene- que els horitzons sembla que volen assere- randar la flama d'amor i esperança al cor de encendre en els moments culminants que s.

Macià

per PERE TRIADÚ

Cada vegada que es compleix l'aniversari de la mort del cabdill del poble català sento un profund sentiment, però tota la meva ànima s'enforteix encara més i m'encoratja amb deliri i em dóna forces més que mai per a lluitar pels drets que a Catalunya li pertocuen, puix que en la història dels pobles lliures, la immortal Catalunya hi té marcada una fita, que se n'ha fet ressò, des

de molts i molts segles. * Tots els joves que sentim ideals tan nobles com Francesc Macià, hem de treballar constantment per poder realitzar l'obra que ell no pogué acabar. El destí se'l va endur massa aviat, però la seva executòria política exemplar, ens obliga prosseguir la seva tasca, fins aconseguir el comú anhel de tots els catalans, ço és: la llibertat de la nostra estimada terra.